

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΑΡΧΕΙΟ

ΕΘΝΙΚΟ ΚΑΙ ΚΑΠΟΔΙΣΤΡΙΑΚΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΑΘΗΝΩΝ

2^{ος} χρόνος «Διαβάζοντας για το Πανεπιστήμιο» με αφορμή τις πρόσφατες εκδόσεις που αφορούν τα πανεπιστήμια, την ιστορία τους και τη θέση τους στον σημερινό κόσμο στην Ελλάδα και διεθνώς.

Το Ιστορικό Αρχείο ΕΚΠΑ πραγματοποιεί την **Παρασκευή, 21 Οκτωβρίου 2022** και **ώρα 18:30** την 4^η Συνάντηση Ανάγνωσης για το Πανεπιστήμιο με θέμα το βιβλίο της Ελένης Ανδριάκαινας **«Καναρίνι σε ανθρακωρυχείο-Ιστορίες για αποτυχημένες νεοτερικότητες και τον σκοπό του Πανεπιστημίου»**.

Το βιβλίο παρουσιάζει τις μεταρρυθμίσεις που έγιναν στα βρετανικά πανεπιστήμια τη δεκαετία του '80 και οι οποίες λειτούργησαν ως πρότυπο για πολλές άλλες χώρες της Ευρώπης.

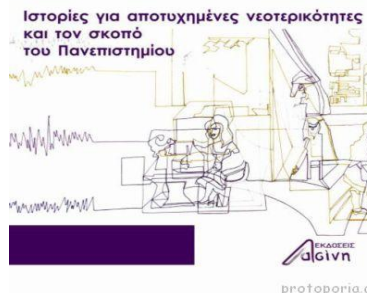
Για το βιβλίο συζητούν οι: Κώστας Γαβρόγλου, ομ. καθηγητής ΕΚΠΑ, πρώην υπουργός, Στέφανος Δημητρίου, αν. καθηγητής Παντείου Πανεπιστημίου και η Αθηνά Συριάτου, επ. καθηγήτρια Δημοκρατείου Πανεπιστημίου Θράκης.

Η συζήτηση εντάσσεται στην προσπάθεια καλλιέργειας διαλόγου για το θεσμό του Πανεπιστημίου μέσα από μηνιαίες συναντήσεις με ακαδημαϊκούς που σχολιάζουν την τρέχουσα βιβλιογραφική και επιστημονική παραγωγή εκδόσεων για την ανώτατη εκπαίδευση.

Η εκδήλωση θα πραγματοποιηθεί στο αμφιθέατρο *«Ιωάννης Δρακόπουλος»*, κεντρικό κτήριο Πανεπιστημίου Αθηνών, Προπύλαια (Πανεπιστημίου 30).

Ελένη Ανδριάκαινα

Καναρίνι σε ανθρακωρυχείο

Από το οπισθόφυλλο του Βιβλίου: Μέχρι το 1986 οι βρετανοί ανθρακωρύχοι συνήθιζαν να παίρνουν στις σήραγγες ένα καναρίνι για να ελέγχει την ποιότητα του αέρα. Όταν το καναρίνι σταματούσε να κελαηδάει, οι εργάτες καταλάβαιναν ότι

σύντομα η ατμόσφαιρα θα γίνει αποπνικτική από τοξικά αέρια και έσπευδαν να εκκενώσουν τις σύραγγες.

Η φράση «Καναρίνι σε ανθρακωρυχείο» χρησιμοποιήθηκε ως μεταφορά για τις συνέπειες των μεταρρυθμίσεων στα βρετανικά πανεπιστήμια μετά τη δεκαετία '80, οι οποίες λειτούργησαν ως πρότυπο για πολλές άλλες χώρες της Ευρώπης.

Στο βιβλίο αναλύεται παραδειγματικά η θέση περί της «αποτυχημένης νεοτερικότητας» της Βρετανίας με την οποία δικαιολογήθηκαν οι θατσερικές μεταρρυθμίσεις και η τεχνοκρατική θεώρηση του Πανεπιστημίου ως εργαλείου οικονομικής ανάπτυξης και κοινωνικής μηχανικής, η οποία επανέρχεται δυναμικά στις μέρες μας.

Πώς απάντησαν οι θεράποντες των ανθρωπιστικών-κοινωνικών επιστημών στις επικρίσεις εναντίον των πανεπιστημίων ως ελιτίστικων ελεφάντινων πύργων, αδιάφορων για τις ανάγκες της κοινωνίας; Θα γίνει άραγε το Πανεπιστήμιο ένας χώρος όπου η «σχόλη» θα έχει εξαφανιστεί, ο δάσκαλος θα εκτελεί τον ρόλο του κοινωνικού λειτουργού που αναλαμβάνει την κοινωνικοποίηση των φοιτητών, του ειδικού που εφοδιάζει την οικονομία με καταρτισμένο ανθρώπινο δυναμικό και του κοινωνικού μηχανικού που κατασκευάζει έναν ιδεώδη ανθρωπότυπο;

Θα μπορούσαμε να μιλήσουμε για το Πανεπιστήμιο αποφεύγοντας την τελεολογία των Δηλώσεων Αποστολής (Mission Statements), το πρότυπο των οποίων αντλήθηκε από τον κόσμο των επιχειρήσεων;